

Cowboy anno 1985

Tommy N M

I 1985 og 1986 var jeg tre gange i Spanien med kvier, som firmaet Boviselect fra Kolding opkøbte hos danske bønder og derefter eksporterede til Spanien.

Første tur var med Kristian - en af min søster Fridas beundrere - som leder, og vi havde en fantastisk tur.

Anden tur var med Peter Schønning, som var dyrlægestuderende, og vi havde en fantastisk tur og nu med mig som leder.

Tredje tur var med to gutter fra Sønderjylland. Det var deres første tur, og de skulle kun rejse med til den spanske grænse. Jeg skulle derefter selv fortsætte til den meget smukke by San Sebastian helt nede i det sydlige Spanien. Behøver jeg fortælle, at det var en fantastisk tur...

Peter Schønning skrev dengang en artikel om vores tur sammen, og det er den artikel jeg har lavet digitalt. Artiklen blev bragt i Fredericia Dagblad 13. juli 1985.

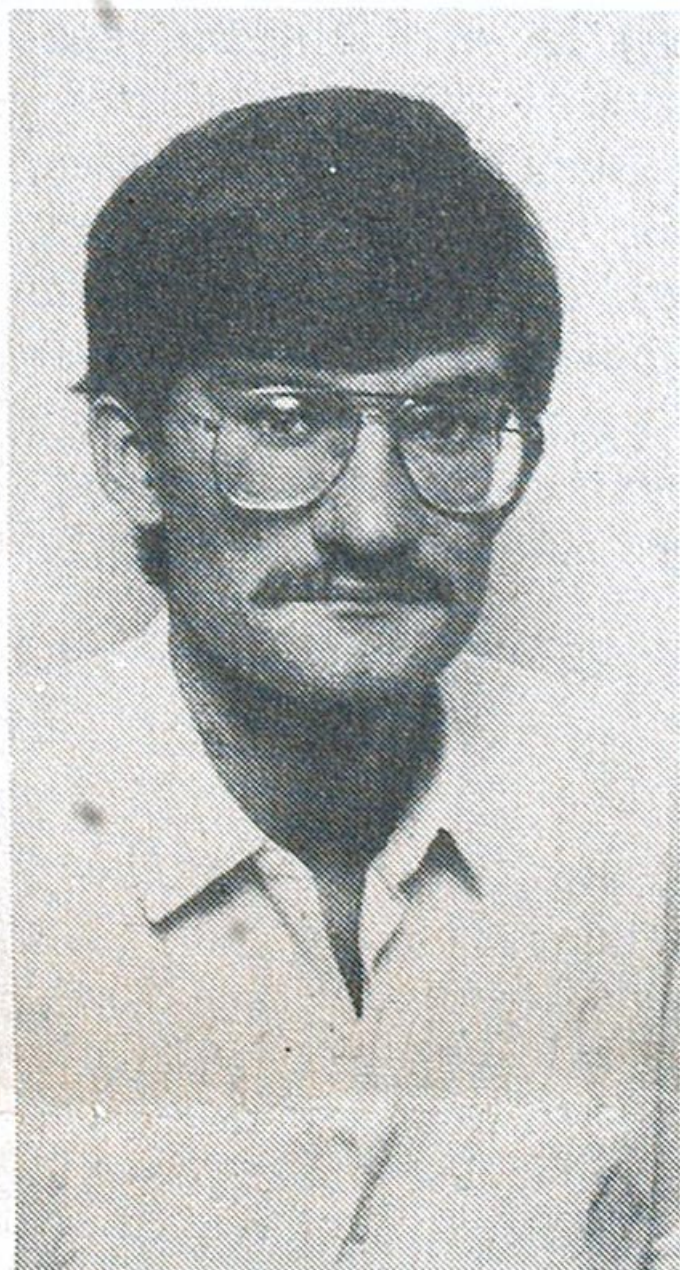
Tommy Nøddebo Mortensgaard.

-Af Peter Schønning-

Sidst i maj måned var jeg cowboy for en uge. Kvægeksport-firmaet Boviselect i Kolding havde solgt 85 sort-brogede kvier til landboforeningen i Guipuzcoa, en baskisk provins i det nordlige Spanien, og disse kvier skulle så sendes pr. tog derned. Tommy og jeg skulle ledsage dem, passe og pleje dem, ned gennem Europa.

Torsdag eftermiddag blev kvierne læsset på seks godsvogne i Padborg, hvorfra vi kørte om aftenen. Vi installerede os i ledsagevognen, sammen med 10 (andre) dyr, dog adskilt fra disse af et mindre rækværk, og prøvede at indrette os så hyggeligt, som det overhovedet er muligt i en godsvogn, hvor halm-baller er de eneste møbler.

Den efterhånden noget tyndslidte kliche, at »uden mad og drikke du'r helten ikke«, gælder også kvier — de skulle have vand og foder undervejs, første gang i Flensborg fredag morgen, nå, ja, formiddag. Det foregik på den måde, at vi trak kvierne ud på rampen, hvor de kunne drikke af nogle trug, mens vi lagde hø og kraftfoder ind i vognene. Det ville være væsentlig mere besværligt at fodre, mens de stod derinde, for der er, sandt at sige, ikke meget plads at give væk af, når 15 kvier bliver stuvet sammen i en godsvogn.

Jeg har et af disse moderne/gammeldags ure, der trækker sig selv op, når jeg ryster eller bevæger venstre hånd. Det har for vane at gå for langsomt, i forhold til den officielle tid, eller sågar helt gå i stå, men i denne godsvogn uden affjedring gik det hurtigere end nogen sinde før, faktisk for hurtigt. Med andre ord: Rystelserne var kolossale, det var reelt umuligt at fordrive tiden med at læse i en bog (eller lignende), bogstaverne hoppede uafbrudt op og ned. Så kunne vi jo naturligvis snakke — men denne beskæftigelsesterapi blev umuliggjort af den larm, der i overvældende grad dominerede vognen. Vi var derfor henvist til at sove, spise, kigge ud på det, tilsyneladende, forbifarende landskab, eller vi kunne betragte kvierne.

Kvierne var drægtige, 5-6 måneder henne, og det er jo ikke just sådan, man normalt behandler gravide kvinder. Men kvierne tog det meget pænt, i hvert fald lod de ikke til at bære nag til os. Kvier er faktisk et meget sødt folkefærd; i deres kedsomhed tyggede de drøv, med en højlydt smasken, mens de så sløvt og uintelligent på os, med ørerne vandret ud til siden, de viftede lidt med halen, kløede sig de mest usandsynlige steder, de, der havde horn, stangede for sjov skyld dem uden, og ellers morede de sig med at filtrere hinandens reb ind i hin-

anden, så det hele til sidst lignede en ulykkelig blanding mellem en reberbane og en gordisk knude.

På sådan en tur går der masser af tid, hvor man ikke kommer nogen vegne. Vi skulle holde tilbage for persontog, andre godsvogne skulle kobles på og fra togstammen i de forskellige, større, byer, der skal være tid til vanding og fodring af dyrene, og endelig skal der også være tid til en pæn portion ineffektivitet. Således holdt vi 3-4 timer i Hamborg. På Hamborgs enorme godsbanegård kan man iagttage et mærkeligt fænomen: Af og til

kommer der en ensom godsvogn kørende ud ad skinnerne, for så pludseligt at standse ved egen hjælp. Man fristes til at tro, at disse vogne er selvstændige væsener, der drives frem af et instinkt, der fortæller dem, hvor de skal hen. Under alle omstændigheder har jeg endnu ikke forstået, hvordan det kan lade sig gøre — men der er selvfølgelig også noget, der hedder synsbedrag...

Og det blev aften, og det blev nat anden dag.

*

Efter en lang nats rejse (mod dag) vågnede vi op i Apach, en lille by med en stor godsbanegård et stenkast inde i Frankrig, tæt ved såvel Vesttyskland som Luxembourg. Kvierne fik vand og foder igen, men denne gang var de

lidt mere besværlige at have med at gøre, især fordi der på rampen også befandt sig adskillige vrinskende heste. En kvie kan være lige så stædig som et æsel notorisk er, og når sådan en firbenet kødklump på et halvt ton nægter at gå videre, nytter det ikke at trække i rebet, så vi forenede vore kræfter overfor de genstridige dyr: Den ene af os trak i rebet, og talte sødt og overbevisende til den, mens den anden tog fat i halen, vred den rundt i en spiral til knoglerne vred sig i smerte, og klappede den utålmodigt bagpå — så plejede de også at bevæge sig fremefter.

Bymennesker, som jeg, er opdraget til kun at gøre en flue fortræd i selvforsvar, og vi er ikke vant til, at dyr bliver behandlet sådan, det er noget man skal vænne sig til. Men behandlingen af kvierne var aldrig brutal, de kan tåle noget mere end mennesker, uden at det gør ondt, og for at kunne arbejde bare nogenlunde effektivt med disse barnlige kreaturer er det nødvendigt at vise dem, hvem der bestemmer, hvem der er stærkest. Og Cowboys skulle jo helst ikke være tøsedrenge.

Vi blev i Apach hele dagen. Efter at dagens arbejde var gjort, tilbragte Tommy og jeg dagen på forskellige barer i Luxembourg og Frankrig i markisernes skygge, mens vi desperat forsøgte at slukke den tørst, den hede dag havde affødt.

På sådan en dag er det langt fra morsomt at være en kvie, der står fastbundet inde i en støvet godsvogn; varmen inde i vognene var ulidelig, det var næsten ikke til at få vejret derinde, hvilket dog også skyldtes en kombination med stanken fra møg og urin fra halmen på gulvet. Nej, det er ikke altid lige morsomt at være kvie, og det er ikke altid lige morsomt at være cowboy.

*

Næste morgen dansede pinse-solen i en by, der, uvist af hvilken grund, hedder Tours, syd for Paris. Vi fik fodret, og blev derefter budt på skoldhed kaffe og lokal rødvin af de stedlige jernbanearbejdere. Samtalen foregik på en blanding af fransk, spansk, engelsk og kaudervælsk, men alligevel kunne vi godt gøre os nogenlunde forståelige overfor hinanden. Blandt andet fik vi gjort dem forståeligt, at Danmark ikke ligger et eller andet sted i Stockholm, og de fik, blandt andet, gjort os forståeligt, at rangerarbejde er et hårdt job, der kræver masser af sved og kræfter; det tog 7-8 rødvinsdrikkende og Gitanese-rygende mænd en time at overbevise os om det. Der er en nærliggende mulighed for, at de måske overdrev lidt.

Samme dags eftermiddag ankom vi til Bordeaux, og blev budt velkommen af et voldsomt uvejr. Regndråber så store som glaskugler, torden så øredøvende som en 7. klasse, der har vikar, og lyn så store som ... et eller andet stort. Typisk fransk: Alt skal partout være større end andre steder, barerne, togene, banegårdene er større end de fleste andre steder, ja, selv stenene mellem svellerne er større i Frankrig end i Danmark.

Der var ingen rampe, vi kunne trække kvierne ud på, så vi måtte ty til de medbragte tønder med vand, og lade dem drikke af spande. Det var et værre bøvl. De opførte sig ligesom børn, der skal have is, og som ikke tror, at uddeleren er retfærdig. Kvierne forsøgte også at tage retfærdigheden i egen klov ved at vælte de spande, de ikke selv drak af, ved at skubbe, mase og sparke. Vi fik bekræftet en del ordsprog den eftermiddag, blandt andre: Når krybben er tom, bides kvierne og den, der kommer først til møllen, bliver først våd.

Når vi endelig havde fået placeret en næsten fuld spand foran en kvie, forsøgte vi, med milde, men overbevisende, slag og spark at holde de tørstige nabomuler væk, og imens drak den heldige kvie hurtigere end en hest kan rende med døden i hælene: En 15 liters spand blev tømt for vand på mindre end tredive

sekunder. Imponerende. Og ikke mindre imponerende at de så lige så tørstige ud efter at have drukket 15 liter vand. Tommy sagde: De siger godt nok, at Vietnam-krigen var slem, men det her...

Der er noget, der hedder dyrepsykologi, som med fordel kan anvendes overfor kvier. Man kan snakke beroligende til dem/med dem, man kan klø dem i haleroden, man kan slå dem — der er mange muligheder — og resultatet er som regel, at man får sin vilje overfor dem. Som regel. For når kvier er tørstige, trodser de alle kendte afhandlinger om dyrepsykologi. Efter endt indsats lå cirka en tredjedel af vandbeholdningen nede på gulvet, i en uappetitlig cocktail med menneskeblod og -sved, kvieurin og -møg og beskidt halm. Værsgo og spis.

*

Vi fik at vide, at der var 4-5 timer før vi skulle videre, så vi gik ud og så på Bordeaux by night. Det blev en livlig forestilling: Midt på aftenen sad vi plantet på en café overfor banegården, og pludselig (som man siger) var der en større menneskemængde udenfor, der pegede og gestikulerede mere end normalt. Der var gået ild i banegården! Som tidligere CF'ere gik Tommy og jeg hen og så nærmere på.

Det var godt nok ikke en overvældende brand, men den var der da. Og brand-

væsenet var der også et par minutter senere. Brandfolkene løb alle som én frem og tilbage, råbende og gestikulerende, mens politifolkene gik rundt og så velovervejede overlegne ud, og lod som om de havde check på det, og som om det lige netop var dem, der bestemte.

Allerede tyve minutter efter at de 4-5 udrykningskøretøjer var kommet, kom der vand på slangerne. At flammerne et par timer senere så ud til at dø helt ud, vil jeg nærmere tilskrive regnen, end den lidet imponerende indsats, brandfolkene lagde for dagen. Den eneste, der så ud til at arbejde seriøst på sagen, var en tydeligt beruset fulderik, der til brandfolkernes irritation forgæves og ubehjælpeligt prøvede at flytte nogle slanger, men som, til publikums jubel, blev ved med at falde over slangerne og glide i vandet.

Stemningen på hovedtribunen, en fortovscafé, var, hvad man normalt kalder opløftet, og det resulterede i, at et blegansigt råbte et eller andet til en forbipasserende neger. Slåskampen bestod af slag, spark og diverse gensidige jiu-jitsu tricks (ureglementerede, efter al sandsynlighed), og den resulterede i to beskidte vindjakker og et blåt øje på en bleg baggrund. Racisten og den nærtagende neger blev skilt ad, og folkelivet denne lune aften kunne fortsætte på normal vis. Men

vi måtte forlade scenen — høfeberen ventede utålmodigt på et comeback.

*

Næste morgen — mandag — nåede vi Hendaye, den franske grænseby, der støder op til Spanien helt ude ved den biscayiske bugt. På det tidspunkt følte jeg mig mildest talt beskidt. Jeg var ikke blevet vasket i 4-5 dage, fedtet drev bogstaveligt talt fra håret, neglene var sorte som mahogni, tæerne lugtede som et ostemejeri, og hudens tilstand mindede mest af alt om en britisk kulminearbejder lige før fyraften. Jeg var næsten lige så beskidt og uappetitlig som vore efterhånden godt tilstøvede madvarer (rugbrød, torskerogn, makrel, mayonnaise og, fremfor alt, halm), og jeg så efterhånden frem til et bad, som jeg regnede med at ville få samme formiddag, men de franske regler ville det anderledes.

Vi havde regnet med at blive slæbt over til Irún, modtagebyen, men vi fik følgende besked af en ugidelig kontormand på godsbanegården i Henday: Eftersom det var 2. pinsedag, eftersom 2. pinsedag er en helligdag og eftersom det er uladsiggørligt at arbejde på en helligdag, kunne vi først blive transporteret de 2 kilometer over til Irún

næste formiddag. Han kunne ikke tage sig af, at det nærmede sig dyrplageri at lade kvierne stå en hel, varm dag uden noget at drikke, og da vi ikke kunne gøre noget ved det, gik vi på god cowboy-manner ud og opdagede byen.

Hendaye kan virkelig anbefales til turister, der, trods alt, ønsker at undgå alt for mange andre turister. Det er en relativ stor by med masser af cafeer og restauranter, med relativt billige, eller rettere sagt: små priser, og en fantastisk flot badestrand. Folkloren er samtidig særpræget, eftersom Henday ligger i den franske del af Baskerlandet.

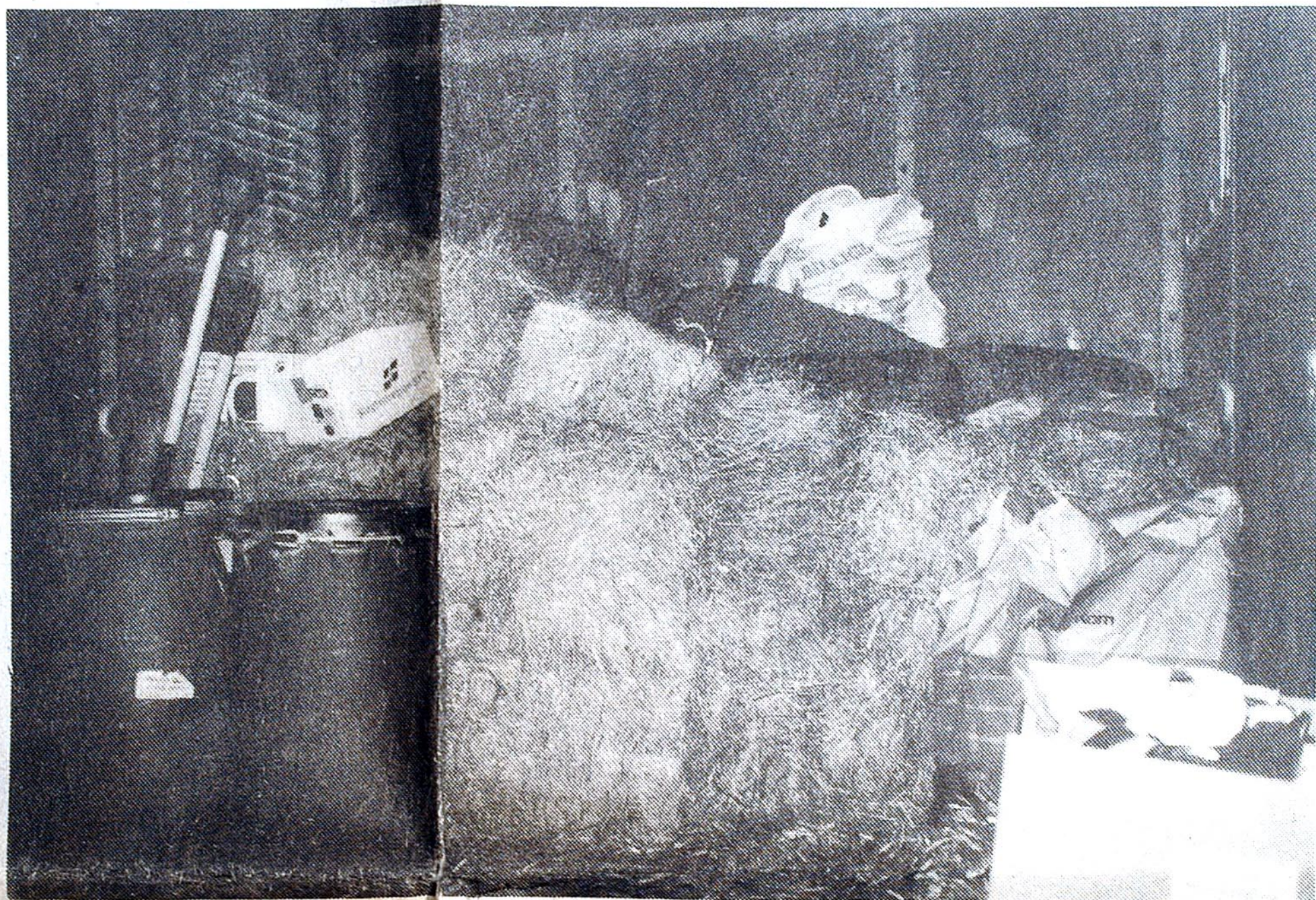
Alligevel forlod vi byen med en flov smag i munden. Om aftenen var vi inde og spise på en restaurant, vi var i godt humør, og snakkede livligt om de andre gæster. Det gik især ud over et par piger, der sad ved et bord i nærheden af vores, og det var ikke just salmevers, vi citerede til ære for dem, det var til en vis grad (men også kun til en vis grad) ovre i den halvsjofle genre. De har sikkert gættet det nu: Da vi var på vej ud, vendte den ene sig om mod os, smilte, og sagde på århusiansk: Farvel, og ha' det godt (!) Vi kunne naturligvis ikke lade være med at grine, men det pinlige i situationen fik os alligevel til at tage benene på nakken. Det er, forhåbentligt, en af den slags ting, der kun sker én gang i lø-

bet af ens liv, Den ene af pigerne så i øvrigt meget godt ud. (Hvis du læser dette, kan du få min adresse på redaktionen).

Om eftermiddagen blev kvierne så fordelt til de enkelte landmænd. Det foregik på den måde, at hver kvies nummer blev skrevet op på en seddel, og hver landmand trak så lige så mange antal sedler, som han skulle have kvier (utroligt logisk). Han betaler så den pris, netop hans kvie er blevet udstyret med, afhængig af størrelse, stamtavle o.s.v., og så er han ellers blevet en dansk kvie rigere. På denne vis har Boviselect på fem år eksporteret knap 6000 kvier til denne provins alene.

Vi tog nattoget til Paris, hvor vi fik rystet støvet af os efter en lille uge i en godsvogn. Eller med andre ord: Vi hvilede på syvendedagen efter det værk, vi havde udført (jvf. 1. mos. 2,2). Hjemrejsen var gratis; Irún-Paris blev af en eller anden grund betalt af den franske stat, og Paris-Danmark blev betalt af Boviselect.

Og som der er én, der har sagt til mig: Og så får I oven i købet løn for det!

Sådan havde de medfølgende cowboys indrettet sig i den ene ende af en jernbanevogn.

I den anden ende af vognen stod kreaturer.

Fredericia by og egn

Cowboy
anno 1985

Af Peter Schønning

Sidst i maj måned var jeg cowboy for en uge. Kvægsportsfirmaet Boviselect i Kolding havde solgt 85 sort-brogede kvier til landboforeningen i Guipuzcoa, en baskisk provins i det nordlige Spanien, og disse kvier skulle så sendes pr. tog derved. Tommy og jeg skulle ledsage dem, passe og pleje dem, ned gennem Europa.

Torsdag eftermiddag blev kvierne løst på seks gods-vogne i Padborg, hvorfra vi kørte om aftenen. Vi installererede os i ledsagevognen, sammen med 10 (andre) dyr, dog adskilt fra disse af et mindre rækværk, og prøvede at indrette os så hyggeligt, som det overhovedet er muligt i en gods-vogn, hvor halm-baller er de eneste møbler.

Den efterhånden noget tyndslidte kliche, at uden mad og drikke du'r helten ikke, gælder også kvier — de skulle have vand og foder undervejs, første gang i Flensborg fredag morgen, nå, ja, formiddag. Det foregik på den måde, at vi trak kvierne ud på rampen, hvor de kunne drikke af nogle trug, mens vi lagde hø og kraftfoder ind i vognene. Det ville være væsentlig mere besværligt at fodre, mens de stod derinde, for der er, sandt at sige, ikke meget plads at give væk af, når 15 kvier bliver stuvet sammen i en gods-vogn.

Jeg har et af disse moderne-gammelmoderne ure, der trækker sig selv op, når jeg ryster eller bevæger venstre hånd. Det har for vane at gå for langsomt, i forhold til den officielle tid, eller sager helt gå i stå, men i denne gods-vogn uden affjedring gik det hurtigere end nogen sinde før, faktisk for hurtigt. Med andre ord: Rystelserne var kolossale, det var reelt umuligt at fordrive tiden med at læse i en bog (eller lignende), bogstaverne hoppede uafbrudt op og ned. Så kunne vi jo naturligvis snakke — men denne beskæftigelsesterapi blev umuliggjort af den larm, der i overvældende grad dominerede vognen. Vi var derfor henviset til at sove, spise, kigge ud på det, tilsyneladende forfærdende landskab, eller vi kunne betragte kvierne.

Kvierne var dragtige, 5-6 måneder henne, og det er jo ikke just sådan, man normalt behandler gravide kvinder. Men kvierne tog det meget pænt, i hvert fald lod de ikke til at bære nag til os. Kvier er faktisk et meget sødt folkedyr; i deres kedsomhed tyggede de drøv, med en højlydt smasken, mens de så søvt og uinteressant på os, med ørerne vandret ud til siden, de viftede lidt med halen, kløede sig de mest usandsynlige steder, de, der havde horn, stangede for sjov skyld dem uden, og ellers morede de sig med at filtrere hinandens reb ind i hinanden, så det hele til sidst lignede en uhyggelig blanding mellem en reberbane og en gordisk knude.

På sådan en tur går der masser af tid, hvor man ikke kommer nogen vegne. Vi skulle holde tilbage for personotog, andre gods-vogne skulle kobles på og fra togstammen i de forskellige, større, byer, der skal være tid til vanding og fodring af dyrene, og endelig skal der også være tid til en pæn portion ineffektivitet. Således holdt vi 3-4 timer i Hamborg. På Hamborgs enorme godsbanegård kan man iagttage et mærkeligt fænomen: Af og til

kommer der en ensom gods-vogn kørende ud ad skinnerne, for så pludseligt at standse ved egen hjælp. Man fristes til at tro, at disse vogne er selvstændige væsener, der drives frem af et instinkt, der fortæller dem, hvor de skal hen. Under alle omstændigheder har jeg endnu ikke forstået, hvordan det kan lade sig gøre — men der er selvfølgelig også noget, der hedder synsbedrag...

Og det blev aften, og det blev nat anden dag.

Efter en lang nats rejse (mod dag) vågnede vi op i Apach, en lille by med en stor godsbanegård et stenkast inde i Frankrig, tæt ved såvel Vest-Tyskland som Luxembourg. Kvierne fik vand og foder igen, men denne gang var de lidt mere besværlige at have med at gøre, især fordi der på rampen også befandt sig adskillige vrinskende heste. En kvie kan være lige så stædig som et æsel notorisk er, og når sådan en firbenet køklump på et halvt ton nægter at gå videre, nytter det ikke at trække i rebet, så vi forenede vore kræfter overfor de genstridige dyr: Den ene af os trak i rebet, og talte sødt og overbevisende til den, mens den anden tog fat i halen, vred den rundt i en spiral til knoglerne vred sig i smerte, og klappede den utålmodigt bagpå — så plejede de også at bevæge sig fremefter.

Bymennesker, som jeg, er opdraget til kun at gøre en flue fortræd i selvforsvar, og vi er ikke vant til, at dyr bliver behandlet sådan, det er noget man skal vænne sig til. Men behandlingen af kvierne var aldrig brutal, de kan tale noget mere end mennesker, uden at det gør ondt, og for at kunne arbejde bare nogenlunde effektivt med disse barnlige kreaturer er det nødvendigt at vise dem, hvem der bestemmer, hvem der er stærkest. Og Cowboys skulle jo helst ikke være tæsedrenge.

Vi blev i Apach hele dagen. Efter at dagens arbejde var gjort, tilbragte Tommy og jeg dagen på forskellige barer i Luxembourg og Frankrig i markiserens skygge, mens vi desperat forsøgte at slukke den tørst, den hede dag havde affedt.

På sådan en dag er det langt fra morsomt at være en kvie, der står fastbundet inde i en støvet gods-vogn; varmen inde i vognene var ulidelig, det var næsten ikke til at få vejret derinde, hvilket dog også skyldtes en kombination med stanken fra møg og urin fra halmen på gulvet. Nej, det er ikke altid lige morsomt at være kvie, og det er ikke altid

lige morsomt at være cowboy.

Næste morgen dansede pinsolen i en by, der, uvisst af hvilken grund, hedder Tours, syd for Paris. Vi fik fodret, og blev derefter budt på skoldhed kaffe og lokal rødvin af de stedlige jernbanearbejdere. Samtalen foregik på en blanding af fransk, spansk, engelsk og kaudervælsk, men alligevel kunne vi godt gøre os nogenlunde forståelige overfor hinanden. Blandt andet fik vi gjort dem forståeligt, at Danmark ikke ligger et eller andet sted i Stockholm, og de fik, blandt andet, gjort os forståeligt, at rangerarbejde er et hårdt job, der kræver masser af sved og kræfter; det tog 7-8 rødvinsdrikke og Gitanese-rygende mænd en time at overbevise os om det. Der er en nærliggende mulighed for, at de måske overdrev lidt.

Samme dags eftermiddag ankom vi til Bordeaux, og blev budt velkommen af et voldsomt uvejr. Regndråber så store som glaskugler, torden så øredøvende som en 7. klasse, der har vikar, og lyn så store som ... et eller andet stort, Typisk fransk: Alt skal partout være større end andre steder, barerne, togene, banegårdene er større end de fleste andre steder, ja, selv stenene mellem svelleer er større i Frankrig end i Danmark.

Der var ingen rampe, vi kunne trække kvierne ud på, så vi måtte ty til de medbragte tænder med vand, og lade dem drikke af spande. Det var et værre bøv. De opførte sig ligesom børn, der skal have is, og som ikke tror, at uddeleren er retfærdig. Kvierne forsøgte også at tage retfærdigheden i egen klov ved at vælge de spande, de ikke selv drak af, ved at skubbe, mase og sparke. Vi fik bekræftet en del ordsprog den eftermiddag, blandt andre: Når krybben er tom, bides kvierne og den, der kommer først til møllen, bliver først våd.

Når vi endelig havde fået placeret en næsten fuld spand foran en kvie, forsøgte vi, med milde, men overbevisende, slag og spark at holde de tørstige nabomuler væk, og imens drak den heldige kvie hurtigt en og en hest kan rende med døden i hælene: En 15 liters spand blev tømt for vand på mindre end tredivese sekunder. Imponerende. Og ikke mindre imponerende at de så lige så tørstige ud efter at have drukket 15 liter vand. Tommy sagde: De siger godt nok, at Vietnam-krigen var slem, men det her...

Der er noget, der hedder dyrespsykologi, som med fordel kan anvendes overfor kvier. Man kan snakke beroligende til dem/med dem, man kan klemme dem i haleroden, man kan slå dem — der er mange muligheder — og resultatet er som regel, at man får sin vilje overfor dem. Som regel. For når kvier er tørstige, trods de alle kendte afhængigheder om dyrespsykologi. Efter endt indsats lå cirka en tredjedel af vandbeholdningen nede på gulvet, i en uappetitlig cocktail med menneskeblod og

Sådan havde de medfølgende cowboys indrettet sig i den ene ende af en jernbanevogn.

I den anden ende af vognen stod kreaturer.

-sved, kvieurin og -møg og beskidt halm. Værsgo og spis.

Vi fik at vide, at der var 4-5 timer før vi skulle videre, så vi gik ud og så på Bordeaux bynatt. Det blev en livlig forestilling: Midt på aftenen sad vi plantet på en café overfor banegården, og pludselig (som man siger) var der en større menneskemængde udenfor, der pegede og gestikulerede mere end normalt. Der var gået ild i banegården! Som tidligere CF'ere gik Tommy og jeg hen og så nærmere på.

Det var godt nok ikke en overvældende brand, men den var der da. Og brandvæsenet var der også et par minutter senere. Brandfolkene løb alle som én frem og tilbage, råbende og gestikulerende, mens politifolkene gik rundt og så velovervejede overlegne ud, og lod som om de havde check på det, og som om det lige netop var dem, der bestemte.

Allerede tyve minutter efter at de 4-5 udrykningskøretøjer var kommet, kom der vand på slangerne. At flammene et par timer senere så ud til at dø helt ud, vil jeg nærmere tilskrive regnen, end den lidet imponerende indsats, brandfolkene lagde for dagen. Den eneste, der så ud til at arbejde seriøst på sagen, var en tydeligt beruset fulderik, der til brandfolkene irritation forgæves og ubehjælpeligt prøvede at flytte nogle slanger, men som, til publikums jubel, blev ved med at falde over slangerne og glide i vandet.

Stemningen på hovedtribunen, en fortovscafé, var, hvad man normalt kalder opløftet, og det resulterede i, at

et blegansigt råbte et eller andet til en forbigående neger. Slaskampen bestod af slag, spark og diverse gensidige jiu-jitsu tricks (uregulerede, efter al sandsynlighed), og den resulterede i to beskidte vindjakker og et såret øje på en bleg baggrund. Racisten og den nærtagende neger blev skilt ad, og folkelivet denne aften kunne fortsætte på normal vis. Men vi måtte forlade scenen — hæfeber ventede utålmodigt på et comeback.

Næste morgen — mandag — nåede vi Hendaye, den franske grænseby, der støder op til Spanien helt ude ved den biscayske bugt. På det tidspunkt følte jeg mig mildest talt beskidt. Jeg var ikke blevet vasket i 4-5 dage, fedtet drev bogstaveligt talt fra håret, neglene var sorte som mahogni, tæerne lugtede som et ostemejeri, og hudens tilstand mindede mest af alt om en britisk kulminearbejder lige før fyraften. Jeg var næsten lige så beskidt og uappetitlig som vore efterhånden godt tilstøvede madvarer (rugbrød, torskerogn, makrel, mayonnaise og, fremfor alt, halm), og jeg så efterhånden frem til et bad, som jeg regnede med at ville få samme formiddag, men de franske regler ville det anderledes.

TREKANTENS ELEKTRO- OG VASKEMASKINE SERVICE
V/ Regner Petersen
Gl. Landevej 3-5 - Almind
En fremtids sikker forbindelse

Vask - opvask - køl
frys - komfur

Lad mange års erfaring komme Dem til gode gennem hurtig og effektiv service.

(05) 56 12 24

Tørre-, kaffe- og røremaskiner

Salg og reparation af:
MIELE • VOLUNDO • BOSCH
- BBC • RÖNDÖ • AEG -
ZANKER • LINDE • ATLAS
ZANUSSI • HAKA • FERM
CENTRIFUGAL • WASCH
KIRK • MAJOR • PHILCO
PHILIPS • BENDIX

Se vor udstilling
Gl. Landevej 3, Almind
ÅBEN EFTER AFTALE

næste formiddag. Han kunne ikke tage sig af, at det nærmede sig dyrplageri at lade kvierne stå en hel, varm dag uden noget at drikke, og da vi ikke kunne gøre noget ved det, gik vi på god cowboy-manner ud og opdagede byen.

Hendaye kan virkelig anbefales til turister, der, trods alt, ønsker at undgå alt for mange andre turister. Det er en relativt stor by med masser af cafeer og restauranter, med relativt billige, eller rettere sagt: små priser, og en fantastisk flot badestrand. Folkloren er samtidig særpregt, eftersom Hendaye ligger i den franske del af Baskerlandet.

Alligevel forlod vi byen med en flod smag i munden. Om aftenen var vi inde og spise på en restaurant, vi var i godt humør, og snakkede livligt om de andre gæster. Det gik især ud over et par piger, der sad ved et bord i nærheden af vores, og det var ikke just salmevers, vi citerede til ære for dem, det var til en vis grad (men også kun til en vis grad) ovre i den halvsjofle genre. De har sikkert gættet det nu: Da vi var på vej ud, vendte den ene sig om mod os, smilede, og sagde på arhusiansk: Farvel, og ha' det godt (!) Vi kunne naturligvis ikke lade være med at grine, men det pinlige i situationen fik os alligevel til at tage benene på nakken. Det er, forhåbentligt, en af den slags ting, der kun sker én gang i løbet af ens liv. Den ene af pigerne så i øvrigt meget godt ud. (Hvis du læser dette, kan du få min adresse på redaktionen).

Om eftermiddagen blev kvierne så fordelt til de enkelte landmænd. Det foregik på den måde, at hver kvies nummer blev skrevet op på en seddel, og hver landmand trak så lige så mange antal sedler, som han skulle have kvier (utroligt logisk). Han betaler så den pris, netop hans kvie er blevet udstyret med, afhængig af størrelse, stamtavle o.s.v., og så er han ellers blevet en dansk kvier-ri-gere. På denne vis har Boviselect på fem år eksporteret knap 6000 kvier til denne provins alene.

Vi tog nattoget til Paris, hvor vi fik rystet støvet af os efter en lille uge i en gods-vogn. Eller med andre ord: Vi hvilede på syvendagen efter det værk, vi havde udført (jvf. 1. mos. 2,2). Hjemrejsen var gratis; Irún-Paris blev af en eller anden grund betalt af den franske stat, og Paris-Danmark blev betalt af Boviselect.

Og som der er én, der har sagt til mig: Og så får I oven i købet løn for det!

FREDERICIA
REVYEN
1985

Grethe Mogensen
Henning Hansen
Gitte Siem
Anders Baggesen

Hotel Hyblund
9. juli-10. aug.
kl. 20.30

Billetsalg:
Fredericia
Turistkontor
Tlf. (05) 91 05 05
ELLER VED INDGANGEN

Man-tirs-onsdag
HAKKET OKSESMAKOD
lavt fedtindhold
- max. 10-12% fedt
PR. ½ KG **19.95**
kg-pris 39.90

CA. ½ PRIS!
ERNÆRINGSRIGTIG
ALLES FRANKFURTER
max. 15% fedt
6 STK. **8.95**

BEGRÆNSET PARTI
LET MINARINE
bøger à 400 g
PR. BÆGER 5.95
TA' 3 BG. **10.-**

Nymarksvej 92 92 22

olivetti
PERSONAL
COMPUTER
BYENS KONTORSERVICE
P. E. Grænsen
Fiddergade 11
tlf. 92 12 77

UDSTØDNING

FREDERICIA AUTOGUMMI
92 34 00 - 92 30 52